

Geluksdroef.

Toen was alles voorbij.

Nog stond ze voor het bed, keek naar haar gestorven lieveling. „Dood, ... dood! . . . .”

Ze kon niet weg. Het was alsof zijn aanblik haar vasthield aan het bed. Hij lag daar zoo kalm nu, verlost van alle lijden, een tevreden glimlach om den mond.

Ze was alleen nu achtergebleven op de wereld, kon niets meer voor hem doen, niets. Hem te verplegen was haar een gewoonte geworden, die haar lief was, omdat het 't eenige was, dat ze nog voor hem doen kon. En nu was haar taak volbracht.

Ze wendde zich af, liep naar de andere kamer, naar het venster, dat open stond, en keek naar buiten.

Het was zeldzaam mooi weer, en de zon deed als goud schitteren het kleine stukje van het meer, dat zichtbaar was, dat kleine stukje water, waarnaar hij in den laatsten tijd van zijn ziekte, zijn thuis zijn, zoo dikwijls gekeken had, gekeken met weemoed in 't oog. Hij mocht het nu niet meer zien schitteren onder den blauwen hemel, niet meer nevelen zien in wazig blauw de zachtgolvende bergen achter Baveno. Alles was leven, zonnig leven, en te midden daarvan, als het heerlijkste levensbeeld, kwam juist Guiseppen den hoek om, met een blijden, gelukkigen lach van jeugd en kracht op zijn zonnig gezicht; maar haar ziende voor het venster, zoo kalm berustend, zonder de angstige uitdrukking in het oog, scheen hij eensklaps te beprijpen. De zonnige lach verdween snel uit zijn oogen, en eerbiedig den strooien hoed afnemend, hield hij hem in de hand totdat hij 't huis voorbij was.

GELUKSDROEF. DOOR LOUIS C. CARBIN.

Gemakkelijk achterover geleund zat Frank van Maren — jong luitenant ter zee — in 't kleine stoeltje, voor zijn schrijftafel, welks lakenbelegd vlak groen tot hem oplichtte.

Stil zat hij daar in zijn hut, gezellig vierkant hokje met 't groote rond-lichtende oog van 't patrijspoortje.

't Hoofd ietwat voorovergebogen keek hij naar 't potret van zijne vrouw, dat hij voor zich had geplaatst.

't Was weer een van die verloren tienminuutjes zooals je die zoo dikwerf in 't scheepsleven heb; te korten tijd om een bepaald werk te beginnen, en toch weer te lang om absoluut niets uit te voeren.

't Was half twaalf en hij had zoo juist vòòr getafeld, omdat hij dien middag de wacht had van vier tot acht: den zoogenaamden „Achtermiddag”. En nu was hij wat in zijn hut gaan zitten in behoefte eventjes eens alleen te zijn en vrij te kunnen zitten droomen.

Toen had hij weer voor den zooveelsten maal na hun afscheid haar portret voor zich gezet, en hij zat er nu over te peinzen, hoe vreemd droef de omstandigheden van 't leven konden zijn. Want hoe dikwijls dwongen ze je niet te doen, wat je hart zoo heelemaal niet begeerde.

Daar voer hij nu met H. M. „Zeeland”, 't groote witte stoomschip, van Bangka naar Batavia, terwijl ver achter hem was zij, die hij liefhad, zoo liefhad om altijd samen mede te zijn en die hij nu toch verlaten had. — Voor drie jaar. — En hij peinsde er over, steeds ziende in de oogen, die hem toeblikten uit 't teere droomgezichtje, — peinsde er over, hoe nu voor zijn innerlijk leven een lange, lange tijd zou komen van doodsche schier-beweegloosheid.

Hij dacht er over hoe vele zeevarenden echter dulden dit scheidingslot, en vaag hinderde hem dat, in zijn eenzelvig zich-in-zijn-eigen-leed-verdiepen.

Even schrijnde in hem de weemoed van te weten, dat dit droeve eigenlijk zoo heel gewoon en banaal was, dat 't in het gewone leven zoiets zeer alledaagsch was — zóó algemeen, dat 't niet eens der moeite waard zou zijn om te vertellen.

Maar dit vervaagde al heel spoedig, omdat 't toch werkelijk diep-weemoedig was, daar in de tropen te zijn en daar in Holland, in hun knusse huisje, háár te weten.